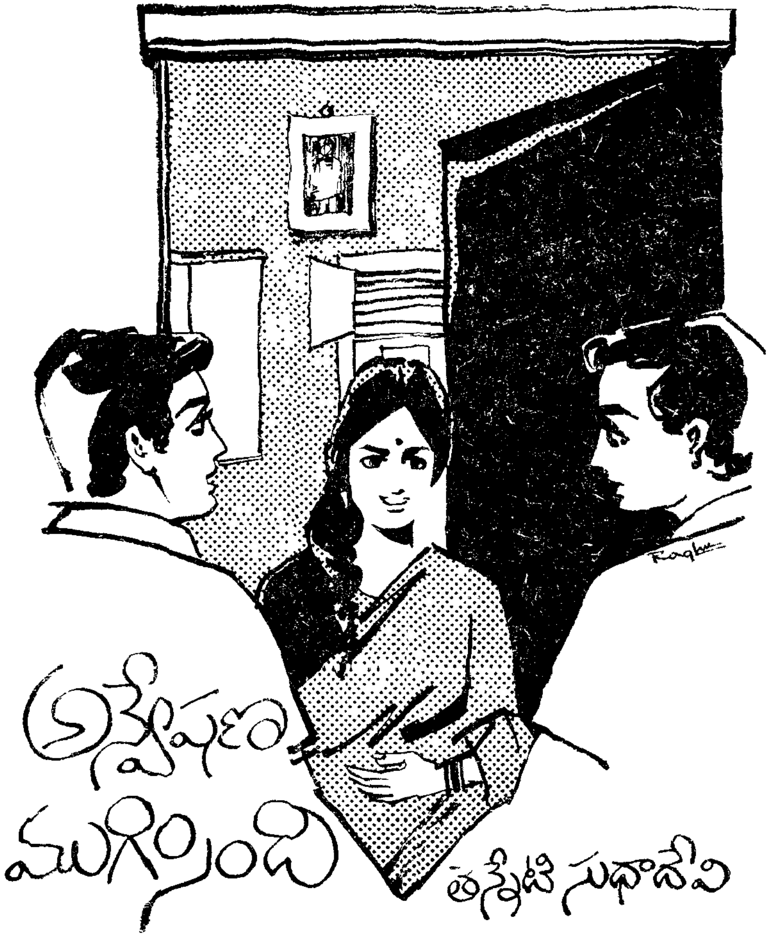

అన్వేషణ ముగిసింది

తన్నీటి సుధాదేవి

"ఏమిటో అంత దీర్ఘంగా చదివేస్తున్నావు'..." అప్పుడే క్రికెట్ ఆట ముగించుకొని, హాస్టలు గదిలో అడుగు పెడుతూ విజయకుమార్ ప్రశ్నించాడు.

"ఏంలేదు..., వరంగల్ నుంచి ఉత్తరంవచ్చింది. ఏం తోచక తిరగేస్తున్నాను. ఉత్తరం లోంచి తలెత్తి. దరహాసంతో జవాబిచ్చాడు రవి

"వరంగల్ నుంచా, ఎవరు వ్రాశారేమిటి?"

"అక్క వ్రాసిందిరా! 'ఎన్నిసార్లు చెప్పినా వరంగల్ రావేమిటీ—అని వగా అక్కకు కోపం...మనకేమో టైము దొరకదాయె... ఏం చేద్దాం"

"పిచ్చివాడివిరా! అంత ఆప్యాయతతో పిలిచే అక్కను చూడానికి టైము

నీకు? ఊఁ చెప్పు. ఎప్పుడు బయలేరడం?

"బాగుందిరోయ్! అక్కయితే సంక్రాంతి సెలవుల దాకా వైమిచ్చింది నీవేమో ఇప్పుడే లెక్కలు కట్టుకుని వాలమంటున్నావు...నీలాంటి వాడుండా లిరా వకాల్తాకి!"

"అమ్మా...అక్కా-ఇద్దరి ప్రేమ పంచుకొనే నువ్వు నిజంగా చాలా అదృష్టవంతుడివిరా!" అతని కంఠంలో ఆవేదన ధ్వనించింది.

"అదేమిట్రా?! నీకో? అక్క-చెల్లీ ఎవరూ లేరా?..." ఆశ్చర్యంగా ప్రశ్నించాడు రవి.

"ఉహుఁ...మా నాన్నకి నేనొక్కణ్ణే కొడుకుని...అమ్మలేదు ... ఇంకెవరూ లేరు..." బట్టలు మార్చుకోటం పూర్తి అయి బరువుగా కూర్చుంటూ అన్నాడు విజ్జి.

"అయితే మరి మీ నాన్నగారు..."

"ఉన్నారు...ఊహ తెలియని చిన్న తనం లోనే మా అమ్మ పోయింది. నాన్నే నన్ను పెంచాడు...మళ్ళీ పెళ్ళి చేసుకోలేదు...నా భవితవ్యం కోసం... అతని కంఠం స్పందించింది.

రవి మనస్సు ఆర్ద్రమైపోయింది. తను చిన్నప్పటి నుంచి అక్క, అమ్మల అనురాగంలోనూ, నాన్న ఆప్యాయత లోనూ పెరిగాడు, ఏలోటూ లేకుండా గారాబంగా!పాపం విజ్జికి ఇవి ఏవీ లేవన్న ఇప్పుడు అర్థమవసాగింది. దీర్ఘాలోచనలో మునిగిన విజ్జి వైపు సానుభూతితో చూస్తూ అన్నాడు, "సరే విజ్జీ! ఈసారి సంక్రాంతి సెలవులకి అక్కావాళ్ళ ఊరు వెళ్లాం... నువ్వుకూడా రావాలి..."

"నేనా?! మధ్య నేనెందుకురా... చూదాంలే..." అన్నాడు విజ్జి పరధ్యా నంగా "ఇంతకూ ఉత్తరంలో విశేషా లేమీ చెప్పావు కావు?... అభ్యంతరం లేకపోతే..."

"అభ్యంతర మేమిట్రా నీ మొహం ...ఇదిగో చదువు." అంటూ జాబు చేతి కందించాడు రవి

"చిరంజీవి చిన్నారి తమ్ముడికి, ఆశీస్సులు.

ఏరా రవీ! అక్కను మరచి పోయావా ఏం? బొత్తిగా ఉత్తరాలే మానేశావు. నువ్విలా చెయ్యడం నాకేమీ బాగాలేదు. మీ బావగారు కూడా ముద్దుల మరిదిని చూడాలని ఒకటే గోల. అంత తీరిక లేకుండా ఉన్నవా నాయనా!

వచ్చే సంక్రాంతికి నువ్వు ఇక్కడికి రావాల్సిందే. అమ్మకు కూడా ఉత్తరం వ్రాసేశాను, తమ్ముడు ఇంటికి రాడనీ, సెలవు అంతా మా దగ్గరే ఉంటాడనీ.

వస్తావు కదూ! నీకోసం ఎదురు చూస్తుంటాను మరి.

నిన్ననే నాన్న దగ్గర్నించి ఉత్తరం వచ్చింది; ఇంటి దగ్గర అమ్మా, నాన్న

న్నారు

జామ కాయలూ, సీతా ఫలాలు తగ్గించావా లేదా? అంత పిచ్చి ఇష్టం ఏమిట్రా నీకు? ఆరోగ్యం జాగ్రత్తగా చూసుకోవద్దూ? అమ్మకూడా ఈసంగతే వ్రాసింది.

మర్చి పోయాను. మీ హాస్టలు తెరిచారా ఇంకా హోటల్ భోజనమేనా? నీ రూమ్ మేట్‌ని గూర్చి చాలా వ్రాశావు. మనిషికి మంచి స్నేహితుడుండాలి, అండగా. మనసుకు తగిన మమత ఉండాలి నిండుగా. సంతోషం

ఇంకెన్నో సంగతులున్నాయి. వ్రాయటం ఎందుకూ? నువ్వే వస్తున్నావు గదా!

మనసారా దీవిస్తూ,

నీ అక్క,
మంజీర"

ఆ లేఖ లోని అనురాగం, ఆప్యాయత, చనువు, విజ్జి మనసులో వెన్నెలలు నింపాయి చదివి నంత సేపూ ఏదో తెలియని ఆనందానుభూతిలో ఓలలాడి పోయాడు

"మీ ఊరు తప్పకుండా వస్తాను రవీ!... అక్కను చూడాలనిఉంది..." హఠాత్తుగా అన్నాడు విజయ.

రవి ముఖం ఒక్కసారి వికసించింది, "పోదామా! వెరీగుడ్!... నువ్వెంత మంచి వాడవురా విజ్జీ. అయితే ఈసారి ఇవ్వాళెంతరా తారీకు? ..." ఇద్దరి దృష్టులు కేలెండరు వైపు పరుగెత్తాయి.

* * *

రవి, విజ్జి కొత్త స్నేహితులు. ఇద్దరూ ఈ ఏడే హైదరాబాదులో బి.యస్.సి లో చేరారు. మొదటి సారి హోటల్లో కలుసుకున్నారు ఓ మూల భోంచేస్తున్న రవినిచూసి విజ్జికి ఎందుకో సానుభూతి కలిగింది, ఎవరో పాపం, తనలాగా హోటల్ భోజనం అలవాటు లేదల్లే ఉంది, అనుకున్నాడు. ఆ తరువాత అప్పుడప్పుడూ అదే భోజనశాలలో కలిసే వాళ్ళు విజ్జికి అతణ్ణి మాట్లాడించాలని ఉండేది కాని ఎలా పరిచయంచేసుకుని మాట్లాడడం?

ఆరోజు ఆట మైదానంలో విజ్జికి పార్కర్ పెన్ దొరికింది 'అయ్యో! ఎవరు పోగొట్టుకున్నారో పాపం, అనుకుంటూ వెంటనే తీసుకుపోయి గేమ్స్ డిపార్టుమెంటులో అప్పగించాడు.

మర్నాడు క్లాసు కాగానే, పెన్ పోగొట్టుకున్న విద్యార్థి అమాంతం విజ్జి దగ్గరికి వచ్చి "చాలా థాంక్సండీ! మా అక్క ఆప్యాయంగా నా పుట్టిన రోజు నాడు ఇచ్చిన పెన్ను ఇది... ఇంతకూ ...గేమ్స్ మాస్టారు చెప్పారు, ...మీ పేరే కదూ విజయకుమార్?" అంటూ చెయ్యి కలిపేశాడు, హాయిగా నవ్వుతూ.

"మీరా!..." ఆశ్చర్యంగా చూస్తూ

విజ్జి; మళ్ళీ తేరుకొని అన్నాడు, "ఫరవా లేదండీ. అంత విలువైన పెన్ను మళ్ళీ మీకు దొరకటం చాలా సంతోషంగా ఉంది... మిమ్మల్ని హోటల్లో చూస్తుంటాను. మీపేరు..."

నా పేరు రవి ... వి. బి. రవి ... పూర్తిగా చెప్పాలంటే వేదం భారవి.

"బలేచమత్కారమే...భారవి పేరు. అంతగా భారం కాదు గాని, రవి మాత్రం కమ్మనైన పేరండి..." నవ్వుతూ అన్నాడు విజ్జి... "ఇంతకూ మీకు నా పెన్ను దొరికింది; నాకు మీ స్నేహం దొరికింది."

"పెన్ను లాగా ఈ స్నేహం మాత్రం పోగొట్టు కోనులెండి."

ఈ సంభాషణే వాళ్ళిద్దరినీ విడిపోని సన్నిహితులుగా కలిపింది. ఒకరొకరిని 'మీరు',– 'అండి'... అంటూ లాంఛన ప్రయోగాలతో మాట్లాడుకోటం కూడ అదే తొలిసారి, తుదిసారి కూడా అయింది.

* * *

ఆ రోజున సెలవేమో, విజయ్ కిటికీ దగ్గర కూర్చొని, ఏదో చిత్రానికి రంగులు వేస్తున్నాడు బయటి నుంచి అప్పుడే వచ్చిన రవి చూపు ఆకస్మికంగా ఆ చిత్రంపై ప్రసరించింది. ఆశ్చర్యపడుతూ అన్నాడు. "అరె ! ఎంత బావుంది వేశావా ?"

తలయెత్తి నవ్వుతూ అన్నాడు విజ్జి. "అవును రవీ ! బాలల దినోత్సవ సందర్భంగా మన కాలేజీపోటీల కని తయారు చేస్తున్నాను. ఎలావుంది ?..."

'అద్భుతంగా వుంది. నువ్వింత మంచి చిత్రకారుడవని నాకు ఇప్పటి దాకా తెలియదు. పుస్తకపఠనం ఒక్కటే నీ హాబీ అనుకున్నాను ! ఈ మూడు నెల ల్నించీ ఎప్పుడూ నువ్వు చిత్రంగీయగా చూడలేదు..."

"చిత్రకళ నాకెంతో ఇష్టంరా రవీ ! నా రచనలు చాలా చిత్రాలున్నాయి. చూస్తావా ? నాకు కూడా తృప్తిగా ఉంటుంది నువ్వు చూస్తే..."

"ఓయ్యెస్ ! ఏవీ తీసుకురా ! ఈ పుస్తకాలతో బోర్ కొడుతుంది. ఒక మంచి ఛేంజ్..." కుతూహలంతో అన్నాడు రవి.

చిత్రాల ఆల్బమ్‌కు చెరో వేపు కూర్చున్నారు. అందాకా గంభీరంగాఉన్న వాతావరణం ఇప్పుడు ప్రఫుల్లితమైంది.

"అబ్బ ! ఎంత నైపుణ్యం ..." ఒక్కొక్క చిత్రం చూస్తూ రవి ఆశ్చర్య చకితుడై పోతున్నాడు

'ప్రకృతి కన్య'– "ఓహో !" ఇన్ని సోయగాలతో ఇంత అందంగా ఉంటుందా ప్రకృతి. అనుకున్నాడు రవి.

'బడలిక,' 'బాధ్యత'. 'మాతృ

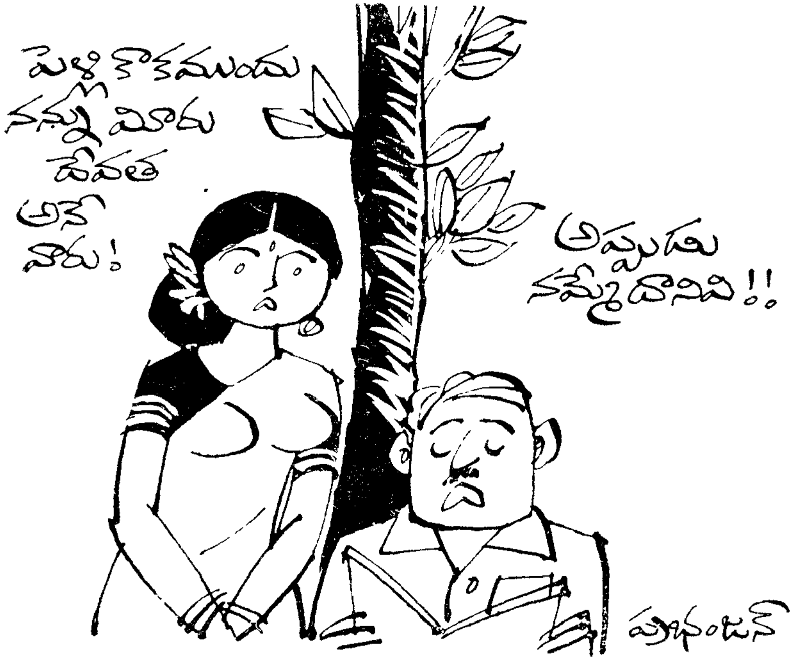

మూర్తి,' 'నిరీక్షణ,' 'పుష్పవిలాసం'— అందాలు చిందుతూ, కన్నుల విందుగా, మూగ భావాలు ఒలకబోస్తూ ఒక్కొక్క చిత్రం అతనిలో వినూత్న ఉత్తేజం వెలార్చింది.

"ఇంత గొప్ప చిత్రకారుడు నా స్నేహితుడు కావడం అంటే—నాకెంతో గర్వంగా ఉందిరా!" మిత్రుని యెడ అభిమానం నిండిన స్వరంతో అన్నాడు రవి, చూడడం ముగిస్తూ.

"సరేలే! నీ మాటల్లో నా గొప్పకంటే నీ అభిమానమే వినిపిస్తోంది రవీ! కాని నాకు క్రొత్త బలం వస్తోంది. ఇంతకూ ఇవన్నీ నీకు నచ్చిన చిత్రాలు కదూ?...మరి నాకు నచ్చిన చిత్రం చూస్తావా?...అది నా అభిమాన చిత్రం తెలుసా?..."

పట్టరాని ఉత్సాహంతో రవి అన్నాడు, "అలాగా! ఏదీ? అది ఈ ఆల్బంలో ఎందుకు చేర్చ లేదింకా?..."

విజయ్ తన సూట్‌కేసు తెరచి, ఒక కవర్లోంచి తీస్తూ ఆ చిత్రం తీసుకు వచ్చాడు.

చిత్రం చూస్తూనే స్తబ్ధుడైపోయాడు రవి. "ఇదా? నువ్వెలా గీశావు? చిత్రాన్ని తేరిపార చూస్తూ, కొంచెం

"ఈమె...ఎవరీమె?......?"

"ఏమని చెప్పను ? మామూలుగా చెప్పాలంటే ఈమె ఎవరో నాకు తెలియదు. కాని జన్మ జన్మాల చిర పరిచిత సంబంధం ఉన్నట్లనిపిస్తుంది. నా హృదయం కూడా ఇదే ప్రశ్నిస్తూ ఉంటుంది ...ఎవరీమె ?...ఏమో...నా ఆరాధ్య దేవత అనుకుంటాను..."

రవి కేమీ అర్థం కాలేదు. ఆ చిత్రం పైన ఉన్న 'మమత' అనే అక్షరాలు చదువుతున్నై అతని పెదవులు. నిశ్శబ్దంగా.

విజి చెప్పకుంటూ పోతున్నాడు, "ఎందుకు చిత్రించానో తెలియకుండానే, ఎవరో తెలియకుండానే, చిత్రిస్తూ పోయాను. నెలల కొద్దీ మెరుగులు దిద్దాను. ఇంకా దిద్దుతూనే ఉన్నాను. ఎదలో నింపిన మమతల్ని, చిరకాలం నేను కోరిన మమతల్ని అన్నింటినీ కలబోసి రూపుదిద్దాలని నే చేసినయత్నం ఇది. అప్పుడప్పుడు నా కనిపిస్తుంది— అక్క, అమ్మల అనురాగం ఎరుగని నా హృదయంలో శూన్యాన్ని ఈ రూపంలో నింపుకుంటున్నానా అని. మా అమ్మ ఎలా ఉండేదో... నాకు గుర్తు లేదు...'ఏదోలోకంలో ఉన్నట్లు చెప్పకు పోతున్నాడు. హఠాత్తుగా ఆగిపోయాడు.

మధ్యలోనే ప్రశ్నించాడు రవి, "ఒక వేళ ఈమె నీకీ లోకంలో కనిపిస్తే..."

విజ ముఖంలో ఉత్తేజం తాండవించింది. "అవును రవీ!...తప్పకుండా ఎవరో వ్యక్తి—ఇలాంటి వ్యక్తి ఈ లోకంలో ఉండాలి. ఉండి తీరాలి నువ్వు నమ్ముతావు కదూ ?"

"ఈమె నీకు కనిపిస్తే ఏం చేస్తావు?..."

"ఇన్ని ఏండ్ల నిరీక్షణ,నా అన్వేషణ సఫలం చేసిన ఈ స్త్రీ మూర్తికి మనసా నమస్కరిస్తాను. ఆమె ఒడిలో పడుకొని తృప్తిగా కన్నులు మూస్తాను... నా హృదయంలో అంతులేక కొనసాగే శూన్యానికి ఆ ఘడియ ఎప్పుడా అని ఆవేదన పడుతున్నాను, రవీ!... ఏదో చెప్పకు పోతున్నాను...పిచ్చి వాడను కుంటున్నావా ?..."

'నేనలా అనుకోను...సరేకాని, ఒక వేళ ఈమె నీకు తటస్థ పడితే, నీవు ఊహించినంత అమృత మూర్తి కాకపోతే..."

"నా ఊహల మీద నాకు నమ్మకం ఉంది రవీ!" దృఢంగా ఉందతని స్వరం.

"ఒకవేళ ఇలాంటి స్త్రీని నీకు నేను చూపిస్తాననుకో... నా కేమిస్తావ్ ?"

"నిజంగానా ? ఇలాంటి వ్యక్తిని నీ వెక్కడైనా చూశావా ? లేక వేళాకోళం చేస్తున్నావా రవీ !" విస్ఫారిత నేత్రాలతో, ఆత్రంగా అన్నాడు విజయ్.

"లేదు విజయ్... త్వరలోనే నీకీమె

కనిపిస్తుందని నాకందుకే అనిపిస్తు న్నది."

ఆ రోజంతా కులాసాగా గడచి పోయింది. నవనీతం కన్నా కోమలమై, మమతా పూర్ణమై కూడా మమత కోసం ఆవేదన పడే విజ్జి ప్రవృత్తికి రవి ఆశ్చర్య పడసాగాడు. ఏ స్త్రీ అను రాగం ఎరుగని ఈతని మనుతా శూన్య హృదయం ఎంతో కఠోరంగా మారి పోవలసింది ! పెడ దారులు పట్టలేదు. కవిగా, చిత్రకారుడుగా, భావుకుడు కావ డమే, అందుకుకారణమై ఉండాలి. ఈ దారుల్లో అతని హృదయం మగ్నమై ఆర్ద్రమై ఉండకపోతే... ఏదో ఆలో చిస్తూ, టేబుల్ లైట్ ముందు కూర్చొని లెటర్ ప్యాడ్ తెరిచాడు రవి. సంక్రాంతి సెలవుల్లో స్నేహితునితో సహా వరం గల్ వస్తున్నట్లు ఉత్తరం వ్రాసేశాడు.

* * *

తెలుగు నాట, ఇంటింటా వింత కాంతి వెలయిస్తూ, సంక్రాంతి సమీ పిస్తోంది. ఉత్సాహంతో ఉరుకులు తీసే రైలు పెట్టెలో కాలమంతా సల్లాపంలో గడిచిపోయింది, స్నేహితు లిద్దరికీ. 'అక్కను చూసి చాలా కాలమైంది. ఇంకా వరంగల్ రాదేమా' అనిపిస్తోంది రవికి. కమ్మని కబుర్లలో, ప్రకృతి దర్శనంలో వరంగల్ స్టేషన్ ఇట్టే వచ్చేసింది. ఇద్దరూ రిక్షాలో కూర్చు న్నారు.

బాలల విజ్జి అన్నాడు, నేను నెల్లూరి వాడను. వరంగల్ మొదటిసారి వస్తున్నాను. నెల్లూరికీ, వరంగల్‌కూ చుట్టరికం కలిపిన మహానుభావుడు, తిక్కన సోమయాజి గుర్తుకువస్తున్నాడు రవీ !..."

"అవును విజ్జీ ! తెలుగు వాళ్ళ చరి త్రలో అదొక మధుర ఘట్టం. ఒక అద్భుత సన్నివేశం..."

కొంత సేపు మౌనంగా పయనించారు. ఇల్లు దగ్గరకు వస్తోంది. రవి ప్రస్తావిం చాడు, "అనుకోకుండా ఒక అద్భుత సన్నివేశం ఎదురైతే, ఆ అనుభూతి ఎలా వుంటుంది విజ్జీ..."

"భాషాశక్తికి అతీతంగా ఉంటుం దనుకుంటాను. అయినా నాకిలాంటి అనుభూతి ఎదురుపడలేదెప్పుడూ !..."

సంధ్యా సమయం. చిరు చలిగా పిల్ల గాలి వీస్తోంది. విశాలమైన వరంగల్ రాజమార్గం మీద రిక్షా పరుగెత్తుతోంది. కాకతీయ కళా ప్రాభవనిలయంగా, ప్రాచీ నాంధ్ర నగరంగా, ఆ వినూత్న వాతావర ణంలో విజయ్ మనస్సులో ఉత్సాహం ఉరకలు పెడుతోంది. ఆనందం వెల్లి విరుస్తోంది.

మరో పదినిమిషాల తరువాత ఒక ఇంటిముందు నిల్చొని ఉన్నారు, ఇద్దరూ. తలుపుతట్టి "అక్కా" అని పిల్చాడు రవి.

ఒక నిమిషంలో జవాబు వచ్చింది.

ల్లాంటి చిరునవ్వుతో, అచ్చుపోసిన అప్యాయత లాంటి రూపంతో, తలుపు తీసింది అక్క. విజ్జి ఉన్నచోటే దిగ్భ్రాంతుడై నిల్చుండిపోయాడు. ఆ మూర్తిని తిలకిస్తూ.

"ఈమె ?...తన ఊహా చిత్రం! ...కలా, నిజమా? తను చిత్రించుకున్న "మమత." ఎదురుగా సజీవంగా నిలబడి చిరునవ్వుతో ఆహ్వానిస్తుంటే కల ఎట్లా అవుతుంది ?..."

"అలా నిలబడి పోయావేం విజ్జీ ! పద లోపలికి. ఈమె మా అక్క..." విజయ్‌ని హెచ్చరిస్తూ, చిన్నగా నవ్వుకుని మంజీర వైపు చూశాడు రవి.

"మీ స్నేహితుడికి మొహమాటం ఎక్కువల్లే ఉందే, లోపలికి రా బాబూ ! ...నీ పేరు విజయ్ కదూ ?... నువ్వు కూడా తమ్ముడివే." ఆమె కంఠంనుంచి వెలువడుతున్న ప్రతి పలుకూ తేనె సోనలా వుంది విజయ్‌కి. ఏదో స్వప్నలోకం లోలా మౌనంగా లోపలికి నడిచాడతను.

మంజీర భర్త ఆనంద్ చాలా ఆదరంతో, అభిమానంతో పల్కరించాడు విజ్జిని కూడా...ఎంతో పరిచితుడు లాగే. ఆ యిద్దరి ఆప్యాయతలో కరిగి పోయాడు విజయ్.

"మీ యిద్దరి ఆదరానికీ చాలా కృతజ్ఞతలండీ..." అన్నాడు, మాటలు వెతుక్కుంటూ విజయ్. ఆమె నవ్వింది, నట్లు అనిపించింది విజయ్‌కి. "అండి, గిండీ ఏమిటి బాబూ ! చెప్పాను గదా ! నాకు, నువ్వూ రవీ ఒకటే. నీకూ నేను అక్కనే..."

"కాదమ్మా !...అమ్మవు..." అనుకున్నాడు పెదవులతో విజ్జి.

"ఇంతకీ తమ్ముడూ ! నువ్వేసిన చిత్రమేది ? నాకు చూపించవూ?" అంది మంజీర, పొంగి వచ్చే అనురాగంతో.

తను సృష్టించిన ఆ మూగ మమత చిత్రం చేతిలో పట్టుకొని, సజీవంగా కూర్చున్న మమతా మూర్తిని చూస్తూ, తన నిరంతర అన్వేషణ ముగిసిన సంతృప్తితో, ఉద్విగ్నుడైనాడు విజయ్.

చిత్రం చూడడంలో మునిగిపోయింది మంజీర. విజ్జి మనస్సు ఎక్కడో తిరుగాడుతోంది. "నన్ను అంత చిన్న పాపగా ఎందుకు వదలిపెట్టి పోయావమ్మా !...మళ్ళీ ఇన్నాళ్ళకా నీదర్శనం ...నేనేం చేశానని ?"... అంటున్నదతని మనస్సు. మాటల రూపంలో ఆ భావం బహిర్గతం కాలేదు... కానట్లు అతనికి తెలియదు.

"ఏమిటి బాబూ ! అంత దీర్ఘంగా ఆలోచిస్తున్నావు?" అతని మొహంలోకి చూస్తూ ఉలిక్కిపడింది మంజీర. "అరె! ఎందుకు కన్నీరు పెడ్తున్నావు ?"

"కన్నీరు కాదక్కా! పన్నీరే! అనుకోని అదృష్టం రవి రూపంలో నన్ను

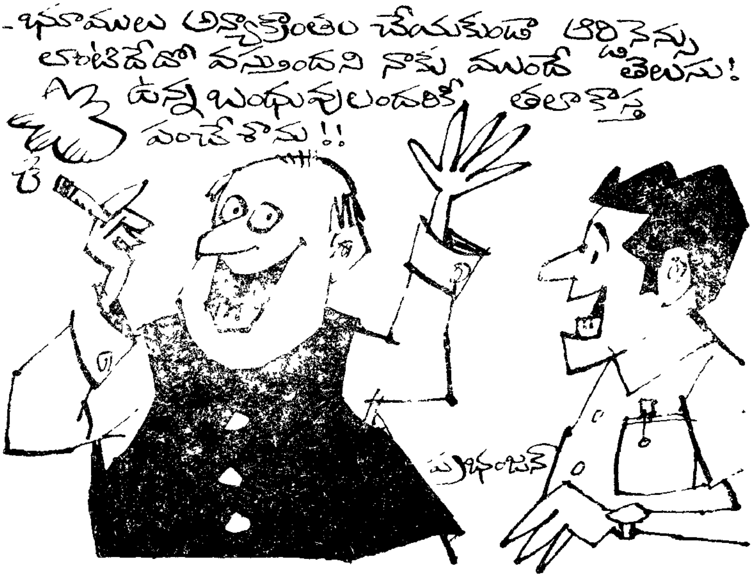

వెతుక్కుంటూ వచ్చి, సంవత్సరాల నా అన్వేషణ ఫలింపచేసి, చల్లని నీ సన్నిధి లోకి చేర్చింది..."

మంజీర హృదయం అనురాగంతో పొంగింది. "బాబూ! ఈ జన్మలో మనది రక్తసంబంధం కాక పోవచ్చు. కానీ ఆప్యాయతలు జన్మ సిద్ధమే కావుకదా!" విజయ్‌ని దగ్గరికి తీసుకొని తల నిమురుతూ అంది. రెండు వెచ్చని బాష్ప బిందువు లామె పాదాలపై పడ్డాయి. ఆమె ఆశీర్వదిస్తూ అంది, "పది కాలాలు పచ్చ పచ్చగా వర్ధిల్లాలి విజ్జీ!"

బాగా ప్రొద్దెక్కింది. "అమ్మ బడి చదువుల బడి, మా అమ్మ ఒడి నాకొక గుడి." కూనిరాగం తీస్తూ, స్నానం ముగించుకొని వస్తున్నాడు విజయ్.

"ఏరా విజయ్... మా అక్కను చూసి నన్ను మర్చి పోయినావు కదూ!..." అంటూ వంటింట్లోకి దారి తీశాడు రవి.

"నిన్నెలా మర్చిపోతాన్రా. నీవే లేక పోతే అంతా చీకటే రవివికదూ!"

"మంజూ! ఇక వడించెయ్. నీ తమ్ముళ్ళిద్దరూ వచ్చేశారు .." అన్నాడు ఆనంద్ అప్పుడే ఇంట్లో అడుగుపెడ్తూ. అంతా భోజనాల దగ్గర కూర్చున్నారు. అక్క చేసిన మిఠాయిలు తింటూ రవి అన్నాడు. "విజ్జీ ఈ అనుభూతి ఎలా వుందిరా?..."

చెప్పినట్లు జ్ఞాపకం... ఈ అనుభూతీ.... ఈ అనుభూతి లాగే వుంది..."

పండుగ మూడు రోజులూ మూడు క్షణాల్లా గడచిపోయినై. సెలవుల అనంతరం బాధాకరమైన వీడ్కోలుదినం వచ్చింది. అనుబంధాలెంత విచిత్ర మైనవి? అనుకున్నారు అందరు.

* * *

అది మార్చినెల. పట్టణంలో కలరా వ్యాపించడం వలన ఓ వారం రోజులు కాలేజీలు మూసేశారు. విజయ్ తండ్రిని చూడాలని ఇంటికి వెళ్ళాడు రవి కూడా తన ఊరు బయలుదేరి వెళ్ళాడు. ఎలాగో వారం రోజులు గడచిపోయినై.

రవి అప్పుడే బండి దిగి టైమవు తుందని సరాసరి కాలేజీకే వెళ్ళాడు. క్లాసులో చూస్తే విజయ్ లేడు. ఇంకా ఊరి నుండి రాలేదేమో అనుకుంటూ రీడింగ్ రూమ్‌కి నడిచాడు రవి. అక్కడ బల్లమీద తన పేరున రెండు ఉత్తరాలు ఎదురుచూస్తూ కనపడినై. ఒక ఉత్తరం మీద నెల్లూరు ముద్రఉంది

"ఓహో, విజయ్ దగ్గర్నుంచా" అనుకుంటూ కవరు ఆత్రంగా తెరిచాడు రవి. అది చదువుతూనే కుప్ప కూలి పోయాడు. 'కలరా వచ్చి విజయ్ చని పోయాడని అతని తండ్రి వ్రాసిన ఉత్తర మది. క్షణంసేపు స్తంభించిపోయి దుఃఖ మాపుకోలేక బయటికి వచ్చేశాడు రవి. అతని పాదాలు హాస్టలు గదివైపు చింపి చూశాడు. వరంగల్ నుంచి బావ వ్రాసిన లేఖ: అక్క ప్రసవించిందనీ, బాబు పుట్టాడనీ వ్రాసివుంది.

హాస్టల్ గది తాళం తెరవాలంటే బాధ, భయం ఆవరించాయి. గదంతా ఏదో వేదనతో శూన్యంగా కనిపిస్తోంది. హఠాత్తుగా అతని దృష్టి క్రింద పడిఉన్న మరో ఉత్తరం మీద పడింది. "అరె! విజయ్ వ్రాత... విజయ్ బ్రతికే ఉన్నాడా?" ఉత్తరం చేతిలోకి తీసు కున్నాడు. నాలుగు రోజుల క్రింద వ్రాసిన లేఖ అది.

బావ ప్రక్కన కూర్చొని రవి, విజయ్ భోజనం చేస్తుంటే, అన్నం పడిస్తున్న 'మమత' చిత్రం—దానితో పాటు ఒక లేఖ ఉన్నై కవర్లో.

సజల నేత్రాలతో సూట్‌కేస్ సర్దుకుని గదికి తాళం సివే, గబగబా స్టేషన్ వైపు బయల్దేరాడు రవి. రైలు వరంగల్ వైపు ఉరకలు పెడ్తోంది. మళ్ళీ ఉత్తరాలు తీసి చూశాడు. అతని హృదయంలో అద్భుతం ఆవరించింది. ఆ రెండు సంఘటనలు ఒక రోజే జరిగాయి: "విజయ్ చనిపోలేదు; మళ్ళీ పుట్టాడు, అతని అన్వేషణ ముగిసింది." కాగితాలు మడత పెట్టేస్తూంటే, అప్రయత్నంగా అతని నోటి నుండి ఈ మాటలు వెలు వడినై. కంటి నుండి రెండు జల బిందు వులు రాలినై.

———